

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 25ης Μαΐου 2004 *

Στην υπόθεση T-264/03,

Jörgen Schmoldt, κάτοικος Dallgow-Döberitz (Γερμανία),

Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG, με έδρα τη Βρέμη (Γερμανία),

Hauptverband der Deutschen Bauindustrie eV, με έδρα το Βερολίνο (Γερμανία),

εκπροσωπούμενοι από τον H.-P. Schneider, δικηγόρο,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον K. Wiedner, επικουρούμενο από τον A. Böhlke, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων το Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

με αντικείμενο αίτηση περί ακυρώσεως του άρθρου 1, σε σχέση με τον πίνακα 1 του παραρτήματος της αποφάσεως 2003/312/ΕΚ της Επιτροπής, της 9ης Απριλίου 2003, για τη δημοσίευση των στοιχείων αναφοράς προτύπων που αφορούν θερμομονωτικά προϊόντα, γεφυφάσματα, μόνιμο εξοπλισμό πυρόσβεσης και γυψότουβλα, σύμφωνα με την οδηγία 89/106/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 114, σ. 50),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Azizi, πρόεδρο, M. Jaeger και F. Dehousse, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

- ¹ Η οδηγία 89/106/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών, όσον αφορά τα προϊόντα του τομέα των δομικών κατασκευών (ΕΕ 1989, L 40, σ. 12), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 93/68/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 1993, για την τροποποίηση των οδηγιών 87/404/ΕΟΚ (απλά δοχεία πίεσης), 88/378/ΕΟΚ (ασφάλεια των παιχνιδιών), 89/106/ΕΟΚ (προϊόντα του τομέα των δομικών κατασκευών), 89/336/ΕΟΚ (ηλεκτρομαγνητική συμβατότητα),

89/392/ΕΟΚ (μηχανές), 89/686/ΕΟΚ (μέσα ατομικής προστασίας), 90/384/ΕΟΚ (όργανα ζύγισης μη αυτόματης λειτουργίας), 90/385/ΕΟΚ (ενεργά εμφυτεύσιμα ιατρικά βοηθήματα), 90/396/ΕΟΚ (συσκευές αερίου), 91/263/ΕΟΚ (τερματικός εξοπλισμός τηλεπικοινωνιών), 92/42/ΕΟΚ (νέοι λέβητες ζεστού νερού που τροφοδοτούνται με υγρά ή αέρια καύσιμα) και 73/23/ΕΟΚ (ηλεκτρολογικό υλικό που προορίζεται να χρησιμοποιηθεί εντός ορισμένων ορίων τάσεως) (ΕΕ L 220, σ. 1) (στο εξής: οδηγία 89/106) αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στην εξάλειψη των εμποδίων για την ελεύθερη κυκλοφορία των προϊόντων του τομέα των δομικών κατασκευών.

- 2 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/106, νοείται ως «προϊόν του τομέα των δομικών κατασκευών», για τους σκοπούς της οδηγίας, «κάθε προϊόν το οποίο κατασκευάζεται για να ενσωματωθεί, κατά τρόπο διαρκή, σε δομικά έργα εν γένει, που καλύπτουν τόσο τα κτίρια όσο και τα έργα πολιτικού μηχανικού».
- 3 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 ορίζει ότι τα προϊόντα του τομέα των δομικών κατασκευών μπορούν να διατίθενται στην αγορά μόνον εάν είναι κατάλληλα για τη χρήση για την οποία προορίζονται, εάν δηλαδή έχουν χαρακτηριστικά τέτοια ώστε το έργο στο οποίο θα ενσωματωθούν, συναρμολογηθούν, εφαρμοσθούν ή εγκατασταθούν, να μπορεί, εφόσον έχει ορθώς σχεδιαστεί και κατασκευαστεί, να ικανοποιήσει τις βασικές απαιτήσεις, όπου και όταν τα εν λόγω έργα διέπονται από ρυθμίσεις που περιέχουν τέτοιες απαιτήσεις.
- 4 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 προβλέπει ότι οι βασικές απαιτήσεις περιέχονται στο παράρτημα 1 της οδηγίας 89/106 υπό μορφή στόχων. Οι εν λόγω βασικές απαιτήσεις αφορούν ορισμένα χαρακτηριστικά των έργων ως προς τη μηχανική τους αντοχή και ευστάθεια, την πυρασφάλεια, την υγιεινή, την υγεία και το περιβάλλον, την ασφάλεια χρήσεως, την προστασία από τον θόρυβο, την εξοικονόμηση ενέργειας και τη θερμομόνωση.

- 5 Περαιτέρω, η οδηγία 89/106 προβλέπει τη θέσπιση κοινοτικών «τεχνικών προδιαγραφών». Το άρθρο 4, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 89/106 ορίζει ότι η ευρωπαϊκή επιτροπή τυποποίησης (στο εξής: CEN) ή η ευρωπαϊκή επιτροπή ηλεκτροτεχνικής τυποποίησης μπορούν να θεσπίζουν «πρότυπα» ή «τεχνικές εγκρίσεις» για τα προϊόντα του τομέα των δομικών κατασκευών. Τα τεχνικά αυτά πρότυπα και εγκρίσεις καλούνται, συλλογικώς, «εναρμονισμένα πρότυπα».
- 6 Το CEN/TC 88 είναι το τμήμα της CEN που είναι αρμόδιο για τα θερμομονωτικά προϊόντα.
- 7 Τα εναρμονισμένα πρότυπα θεσπίστηκαν κατόπιν εξουσιοδότησεως που έδωσε η Επιτροπή, σύμφωνα με την οδηγία 98/34/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1998, για την καθιέρωση μιας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων (ΕΕ L 204, σ. 37) και κατόπιν γνώμης της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων του άρθρου 19 της οδηγίας 89/106.
- 8 Μετά την κατάρτιση των προτύπων από τους ευρωπαϊκούς οργανισμούς τυποποίησης, η Επιτροπή δημοσιεύει τα σχετικά στοιχεία στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 3, της οδηγίας 89/106.
- 9 Τα προϊόντα που ανταποκρίνονται στα εθνικά πρότυπα, διά των οποίων μεταφέρονται στο εσωτερικό δίκαιο τα εναρμονισμένα πρότυπα, τεκμαίρεται ότι πληρούν τις βασικές απαιτήσεις. Επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/106, τεκμαίρεται ότι τα προϊόντα του τομέα των δομικών κατασκευών είναι κατάλληλα για χρήση, εφόσον καθιστούν τα έργα στα οποία χρησιμοποιούνται σύμφωνα προς τις βασικές απαιτήσεις, υπό την προϋπόθεση,

βεβαίως, ότι τα έργα αυτά έχουν ορθώς σχεδιαστεί και κατασκευαστεί και τα προϊόντα φέρουν το σήμα «CE». Το σήμα «CE» πιστοποιεί, μεταξύ άλλων, ότι τα προϊόντα του τομέα των δομικών κατασκευών ανταποκρίνονται στα εθνικά πρότυπα με τα οποία μεταφέρθηκαν στο εσωτερικό δίκαιο τα εναρμονισμένα πρότυπα και των οποίων τα σχετικά δεδομένα δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*.

- 10 Τέλος, το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 προβλέπει τη δυνατότητα κράτους μέλους να προσβάλει τα εναρμονισμένα πρότυπα, εφόσον κρίνει ότι δεν πληρούν τις βασικές απαιτήσεις. Σε μια τέτοια περίπτωση, το οικείο κράτος μέλος προσφεύγει στη μόνιμη επιτροπή τεχνικών έργων, εκθέτοντας του λόγους της ενστάσεώς του. Η μόνιμη επιτροπή τεχνικών έργων διατυπώνει επειγόντως γνώμη βάσει της οποίας η Επιτροπή, αφού διαβουλευθεί με τη μόνιμη επιτροπή της οδηγίας 98/34, ανακοινώνει στα κράτη μέλη αν τα οικεία πρότυπα πρέπει να αποσυρθούν ή όχι από την *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*.

Το ιστορικό της διαφοράς

- 11 Στις 23 Μαΐου 2001, η CEN θέσπισε 10 πρότυπα για θερμομονωτικά προϊόντα, με τους αριθμούς EN 13162:2001 έως EN 13171:2001 (στο εξής: προσβαλλόμενα πρότυπα).
- 12 Στις 15 Δεκεμβρίου 2001, τα προσβαλλόμενα πρότυπα δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*, με ανακοίνωση της Επιτροπής στο πλαίσιο της εφαρμογής της οδηγίας 89/106 (ΕΕ C 358, σ. 9, στο εξής: ανακοίνωση της 15ης Δεκεμβρίου 2001). Με την ανακοίνωση γνωστοποιήθηκε ότι τα προσβαλλόμενα πρότυπα πρόκειται να τεθούν σε ισχύ, ως εναρμονισμένα πρότυπα, την 1η Μαρτίου 2002. Ωστόσο, προέβλεπε επίσης ότι, μέχρι την 1η Μαρτίου 2003, θα υφίσταται η επονομαζόμενη «περίοδος συνυπάρξεως των εναρμονισμένων προτύπων και των εθνικών τεχνικών προδιαγραφών».

- 13 Περαιτέρω, με τη δεύτερη υποσημείωση της ίδιας ανακοινώσεως, διευκρινίστηκε, αφενός, ότι κατά τη λήξη της περιόδου συννυάρξεως, το τεκμήριο συμμορφώσεως των προϊόντων του τομέα των δομικών κατασκευών πρέπει να στηρίζεται στα εναρμονισμένα πρότυπα και, αφετέρου, ότι η ημερομηνία λήξεως της περιόδου αυτής συμπίπτει με αυτή της αποσύρσεως των αντίθετων εθνικών τεχνικών προδιαγραφών.
- 14 Με έγγραφο της 9ης Αυγούστου 2002, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106, ένσταση που αφορούσε, μεταξύ άλλων, τα προσβαλλόμενα πρότυπα. Με την ένσταση αυτή, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστήριξε, μεταξύ άλλων, ότι τα προσβαλλόμενα πρότυπα δεν επιτρέπουν να ισχύσει το τεκμήριο πλήρους συμμορφώσεως προς τις βασικές απαιτήσεις των έργων στα οποία είχαν εγκατασταθεί τα οικεία προϊόντα.
- 15 Στις 22 Νοεμβρίου 2002, μία ad hoc ομάδα της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων υπέβαλε έκθεση όπου ανέφερε ότι μελέτησε, μεταξύ άλλων, τα προσβαλλόμενα μέτρα και διατύπωσε ορισμένες συστάσεις. Η ad hoc ομάδα της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων υποστήριξε, αφενός, ότι τα προσβαλλόμενα πρότυπα μπορούσαν, ενδεχομένως, να βελτιωθούν, αφετέρου όμως, ότι ουδείς λόγος υφίσταται να ανασταλεί η εφαρμογή τους ως προς τη χρήση του σήματος «CE».
- 16 Στις 28 και 29 Ιανουαρίου 2003, η επιτροπή της οδηγίας 98/34 συνεδρίασε και γνωμοδότησε υπέρ του σχεδίου αποφάσεως της Επιτροπής, για την απόρριψη της ενστάσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.
- 17 Στις 9 Απριλίου 2003, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2003/312/ΕΚ, για τη δημοσίευση των στοιχείων αναφοράς προτύπων που αφορούν θερμομονωτικά προϊόντα, γεωυφάσματα, μόνιμο εξοπλισμό πυρόσβεσης και γυψότουβλα, σύμφωνα

με την οδηγία 89/106 (ΕΕ L 114, σ. 50), με την οποία απέρριψε την ένσταση που είχε υποβάλει Δημοκρατία της Γερμανίας δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

- 18 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή διαπιστώνει, μεταξύ άλλων, ότι οι πληροφορίες που συγκεντρώθηκαν κατά τη διαβούλευση με την CEN και τις εθνικές αρχές, στο πλαίσιο της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων και της επιτροπής της οδηγίας 98/34, δεν παρέσχον καμία απόδειξη ως προς τη βασιμότητα του κινδύνου που επικαλέστηκε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, με το άρθρο 1 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, αποφάσισε ότι τα αμφισβητούμενα πρότυπα, τα οποία εμφανίζονται στον πίνακα 1 του παραρτήματος της εν λόγω αποφάσεως, δεν θα αποσυρθούν από τον κατάλογο των προτύπων που έχει δημοσιευθεί στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*.
- 19 Στις 8 Μαΐου 2003, η προσβαλλόμενη απόφαση δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*.
- 20 Σε ημερομηνία που δεν προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέβαλε στη μόνιμη επιτροπή τεχνικών έργων αίτημα για παράταση της περιόδου συνυπάρξεως των προσβαλλόμενων προτύπων με τα εθνικά πρότυπα μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2003.
- 21 Στις 13 και 14 Μαΐου 2003, κατά την 57η συνεδρίαση της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων, το αίτημα για παράταση απορρίφθηκε. Κατά την ίδια συνεδρίαση, αποφασίστηκε να παραταθεί αναδρομικώς η περίοδος συνυπάρξεως των προσβαλλόμενων και των εθνικών προτύπων μέχρι τις 13 Μαΐου 2003.

- 22 Με ανακοίνωση της Επιτροπής, τα προσβαλλόμενα πρότυπα δημοσιεύθηκαν στις 22 Μαΐου 2003 εκ νέου στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*, στο πλαίσιο της εφαρμογής της οδηγίας 89/106 (ΕΕ C 120, σ. 17), μαζί με την απόφαση για παράταση της περιόδου συνυπάρξεως των προσβαλλόμενων προτύπων με τα εθνικά (στο εξής: ανακοίνωση της 22ας Μαΐου 2003).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, στις 28 Ιουλίου 2003, οι προσφεύγοντες J. Schmoldt (στο εξής: πρώτος προσφεύγων), Kaefel Isoliertechnik GmbH & Co. KG (στο εξής: δεύτερη προσφεύγουσα) και Hauptverband der Deutschen Bauindustrie eV (στο εξής: τρίτη προσφεύγουσα) κατέθεσαν την παρούσα προσφυγή ακυρώσεως κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ο πρώτος προσφεύγων είναι πρόεδρος του CEN/TC 88, μέλος της ad hoc ομάδας της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων και διαχειριστής της τρίτης προσφεύγουσας. Η δεύτερη προσφεύγουσα είναι γερμανική επιχείρηση που χρησιμοποιεί θερμομονωτικά προϊόντα και είναι μέλος της τρίτης προσφεύγουσας. Η τρίτη προσφεύγουσα αποτελεί ένωση που εκπροσωπεί τα συμφέροντα του κατασκευαστικού κλάδου στη Γερμανία.
- 24 Την ίδια ημέρα, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν επίσης, με χωριστό δικόγραφο, αίτηση ασφαλιστικών μέτρων δυνάμει του άρθρου 243 ΕΚ, ζητώντας από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να διατάξει την Επιτροπή να παρατείνει, μέχρι την έκδοση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, την περίοδο συνυπάρξεως των προσβαλλόμενων με τα εθνικά πρότυπα.
- 25 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Αυγούστου 2003, η Επιτροπή υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως στις 20 Οκτωβρίου 2003.

- 26 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 25 Νοεμβρίου 2003, η Fachvereinigung Mineralfaserindustrie eV ζήτησε να παρέμβει υπέρ της καθής.
- 27 Με διάταξη της 28ης Νοεμβρίου 2003, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που είχαν υποβάλει οι προσφεύγοντες (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 28ης Νοεμβρίου 2003, Schmoldt κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-264/03 R, Συλλογή 2003, σ. II-5089).
- 28 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε σχέση με τον πίνακα 1 του παραρτήματος της εν λόγω αποφάσεως, ώστε να αποσυρθούν από την *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως* οι ανακοινώσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2001 και της 22ας Μαΐου 2003,
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 29 Με την ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,
 - να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

- 30 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος ζητήσει από το Πρωτοδικείο να κρίνει επί του παραδεκτού χωρίς να εισέλθει στην ουσία, υποβάλλει την αίτησή του με χωριστό δικόγραφο. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι είναι επαρκώς πληροφορημένο από τα έγγραφα της δικογραφίας, ώστε να αποφανθεί επί του αιτήματος της Επιτροπής χωρίς προφορική διαδικασία.
- 31 Με την ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή υποστηρίζει, αφενός, ότι η παρούσα προσφυγή είναι εκπρόθεσμη και, αφετέρου, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά τους προσφεύγοντες ατομικώς, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.
- 32 Ωστόσο, επιβάλλεται να διευκρινιστεί καταρχάς το αντικείμενο της προσφυγής, επί του οποίου υπάρχει διαφωνία μεταξύ των μερών.

Επί του αντικειμένου της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 33 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το αντικείμενο της διαφοράς δεν μπορεί να επεκταθεί στις ανακοινώσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2001 και της 22ας Μαΐου 2003, διότι η απόσυρσή τους αποτελεί αναπόφευκτη και έμμεση συνέπεια της προσφυγής, και όχι αντικείμενό της, το οποίο έγκειται αποκλειστικά στο αίτημα για ακύρωση του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 34 Κατά τους προσφεύγοντες, η παρούσα προσφυγή έχει ως αντικείμενο την απόσυρση των προσβαλλομένων προτύπων που δημοσιεύθηκαν στις 15 Δεκεμβρίου 2001, περιλαμβανομένης της ανακοινώσεως της 22ας Μαΐου 2003, με την οποία η Επιτροπή όρισε την 13η Μαΐου 2003 ως ημερομηνία λήξεως της περιόδου συνυπάρξεως των εθνικών με κοινοτικών πρότυπα.
- 35 Οι προσφεύγοντες υπενθυμίζουν ότι αντικείμενο της προσφυγής είναι, καταρχάς, το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε συνδυασμό με τον πίνακα 1 του παραρτήματος της ίδιας αποφάσεως, με την οποία η Επιτροπή απέρριψε την ένσταση που υπέβαλε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 και αποφάσισε ότι τα προσβαλλόμενα πρότυπα δεν θα αποσυρθούν από τον κατάλογο των προτύπων που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*.
- 36 Ωστόσο, οι προσφεύγοντες τονίζουν ότι κατόπιν η Επιτροπή, με την ανακοίνωση της 22ας Μαΐου 2003, δημοσίευσε εκ νέου τα προσβαλλόμενα πρότυπα, καθιστώντας ανίσχυρη την πρώτη ανακοίνωση της 15ης Δεκεμβρίου 2001.
- 37 Οι προσφεύγοντες διευκρινίζουν ότι η ανακοίνωση της 15ης Δεκεμβρίου 2001 περιλήφθηκε στην προσφυγή για λόγους σαφήνειας. Πράγματι, αν ζητούνταν η απόσυρση μόνον των περιλαμβανομένων στην ανακοίνωση της 22ας Μαΐου 2003 προτύπων, ενδεχομένως θα κρινόταν, σε περίπτωση ευοδώσεως της προσφυγής για την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απόσυρση αυτή δεν αφορά την ανακοίνωση της 15ης Δεκεμβρίου 2001 και ότι τα πρότυπα που περιλαμβάνονται σ' αυτή διατηρούν τη νομική τους ισχύ.
- 38 Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η ανακοίνωση της 22ας Μαΐου 2003 αποτελεί απλώς έννομη συνέπεια της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά εκ νέου εκπλήρωση της απαιτήσεως δημοσιότητας του άρθρου 7, παράγραφος 3, της οδηγίας 89/106.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 39 Επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αποφάσισε να μην αποσύρει από τον κατάλογο δημοσιευμένων στην ανακοίνωση της 15ης Δεκεμβρίου 2001 προτύπων τα προσβαλλόμενα πρότυπα που περιέχονται στον πίνακα 1 του παραρτήματος της εν λόγω αποφάσεως.
- 40 Είναι προφανές ότι, όσον αφορά τα προσβαλλόμενα πρότυπα, το περιεχόμενο του καταλόγου που δημοσιεύθηκε με την ανακοίνωση της 22ας Μαΐου 2003 είναι ταυτόσημο με αυτό των καταλόγων που δημοσιεύθηκαν στο παράρτημα της προσβαλλομένης αποφάσεως και στην ανακοίνωση της 15ης Δεκεμβρίου 2001, με την εξαίρεση της τροποποίησης της ημερομηνίας λήξεως της περιόδου συνυπάρξεως των προτύπων αυτών με τα εθνικά πρότυπα.
- 41 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες επιδιώκουν την ακύρωση της ανακοινώσεως της 22ας Μαΐου 2003, καθόσον σ' αυτή δημοσιεύονται εκ νέου τα προσβαλλόμενα πρότυπα, η προσφυγή τους συγχέεται με το αίτημά τους για ακύρωση του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως και, ως εκ τούτου, θα εξεταστεί σε αυτό το πλαίσιο.
- 42 Ωστόσο, καθόσον οι προσφεύγοντες ζητούν, στο πλαίσιο αυτό, την απόσυρση των ανακοινώσεων της 15ης Δεκεμβρίου 2001 και της 22ας Μαΐου 2003 από την *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*, σε περίπτωση ακυρώσεως του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το αίτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο. Πράγματι, κατά τη νομολογία, ο κοινοτικός δικαστής δεν είναι αρμόδιος να απευθύνει εντολές στα κοινοτικά όργανα, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας που ασκεί. Κατά το άρθρο 233 ΕΚ, απόκειται στο κοινοτικό όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη να λάβει τα απαραίτητα για την εκτέλεση της δικαστικής αποφάσεως μέτρα (βλ., ιδίως, απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιανουαρίου 2004, C-353/01 P, Mattila κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή

2004, σ. Ι-1073, σκέψη 15, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Οκτωβρίου 2003, Τ-372/02, Internationaler Hilfsfond κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. ΙΙ-4389, σκέψεις 48 και 49).

- ⁴³ Περαιτέρω, εφόσον επιδίωξη των προσφευγόντων είναι να προσβληθεί η τροποποίηση της ημερομηνίας λήξεως της περιόδου συνυπάρξεως των προσβαλλομένων με τα εθνικά πρότυπα, τα οποία περιλαμβάνονται στην ανακοίνωση της 22ας Μαΐου 2003, πρέπει να επισημανθεί ότι το μόνο που ισχυρίζονται με το δικόγραφό τους είναι ότι «η εν λόγω ανακοίνωση στερείται νομικής βάσεως και αιτιολογίας». Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι μια τέτοια αφηρημένη διατύπωση, μη διευκρινίζουσα το περιεχόμενο του λόγου ακυρώσεως στον οποίο στηρίζεται η προσφυγή, δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση του άρθρου 21, εδάφιο 1, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται και στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, δυνάμει του άρθρου 53, εδάφιο 1, του Οργανισμού αυτού και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού διαδικασίας του Πρωτοδικείου, και το οποίο ορίζει ότι το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο πρέπει να περιέχει συνοπτική έκθεση των επικαλουμένων λόγων (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 5ης Μαρτίου 2003, Τ-293/01, Ineichen κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ. Υπ. 2003, σ. Ι-Α-83 και ΙΙ-441, σκέψη 84, και της 17ης Ιουνίου 2003, Τ-385/00, Seiller κατά ΕΤΕ, Συλλογή Υπ. Υπ. 2003, σ. Ι-Α-161 και ΙΙ-801, σκέψη 40). Επομένως, η προσφυγή είναι απαράδεκτη και ως προς το σημείο αυτό.
- ⁴⁴ Κατά συνέπεια, η παρούσα προσφυγή πρέπει να εξεταστεί μόνον ως προς το αίτημα των προσφευγόντων περί ακυρώσεως του άρθρου 1, της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί του εκπροθέσμου της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- ⁴⁵ Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία, η ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως, ως σημείο αφετηρίας της προθεσμίας

ασκήσεως της προσφυγής, αποτελεί δευτερεύον κριτήριο σε σχέση με τη δημοσίευση ή την κοινοποίηση της πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 1998, Γερμανία κατά Συμβουλίου, C-122/95, Συλλογή 1998, σ. I-973, σκέψη 35). Αυτό ισχύει, ιδίως, σε περίπτωση που η δημοσίευση μιας πράξεως αποτελεί πάγια πρακτική, διότι τότε ο προσφεύγων προσδοκά ευλόγως τη δημοσίευση της πράξεως (προπαρατεθείσα απόφαση Γερμανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 37).

46 Εν προκειμένω όμως, το χρονικό σημείο κατά το οποίο οι προσφεύγοντες έλαβαν γνώση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν έχει τέτοιο επικουρικό χαρακτήρα κατά το μέτρο που η δημοσίευση της εν λόγω αποφάσεως στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* δεν ήταν επιβεβλημένη. Επομένως, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά της ως άνω αποφάσεως άρχισε τυπικά να τρέχει από την ημέρα κατά την οποία οι αιτούντες έλαβαν γνώση της αποφάσεως αυτής, και όχι από την ημέρα δημοσίευσής της. Κατά συνέπεια, το γεγονός αυτό εμποδίζει την εφαρμογή του άρθρου 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο ορίζει ότι, όταν η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά πράξεως οργάνου αρχίζει να τρέχει από τη δημοσίευση της πράξεως, η προθεσμία αυτή υπολογίζεται από το τέλος της 14ης ημέρας που ακολουθεί τη δημοσίευση της πράξεως στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

47 Ως εκ τούτου, κατά την Επιτροπή, εφόσον η επίδικη απόφαση, η οποία εκδόθηκε στις 9 Απριλίου 2003, δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένώσεως* στις 8 Μαΐου 2003, οι προσφεύγοντες έλαβαν γνώση της εν λόγω αποφάσεως το αργότερο κατά την ως άνω ημερομηνία. Κατά συνέπεια, η κύρια προσφυγή, που κατατέθηκε στις 28 Ιουλίου 2003, κατατέθηκε δέκα ημέρες μετά την παρέλευση της προθεσμίας, έστω και αν ληφθεί υπόψη η προβλεπόμενη από τον Κανονισμό Διαδικασίας παρέκταση των δικονομικών προθεσμιών λόγω αποστάσεως.

48 Οι προσφεύγοντες φρονούν ότι η προσφυγή τους δεν είναι εκπρόθεσμη.

49 Όπως παρατηρούν οι αιτούντες, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι η επίδικη απόφαση δεν κοινοποιήθηκε στους προσφεύγοντες. Ωστόσο, αυτοί πληροφορήθηκαν την επίμαχη απόφαση μόνον όταν αυτή δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της*

Ευρωπαϊκής Ενώσεως, στις 8 Μαΐου 2003. Επομένως, αφού η παρούσα προσφυγή κατατέθηκε στις 28 Ιουλίου 2003, τηρήθηκε η προθεσμία των δύο μηνών από το τέλος της 14ης ημέρας μετά τη δημοσίευση που προβλέπει το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, λαμβανομένης υπόψη και της παρεκτάσεως των δέκα ημερών λόγω αποστάσεως.

- 50 Κατά τους προσφεύγοντες, κάθε πραγματική δημοσίευση μέτρου ή αποφάσεως κινεί την προθεσμία του άρθρου 102, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 51 Κατά το άρθρο 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ, οι προβλεπόμενες στο άρθρο αυτό προσφυγές ασκούνται εντός δύο μηνών, υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως.
- 52 Κατά τη νομολογία, από τη διατύπωση της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι το κριτήριο της ημερομηνίας κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος λαμβάνει γνώση της πράξεως ως σημείου αφετηρίας της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής εμφανίζει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με τη δημοσίευση ή την κοινοποίηση της πράξεως (απόφαση Γερμανία κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 45, σκέψη 35, απόφαση του Πρωτοδικείου, της 12ης Δεκεμβρίου 2000, *Alitalia κατά Επιτροπής*, T-296/97, Συλλογή 2000, σ. II-3871, σκέψη 61).
- 53 Εν προκειμένω, εφόσον η απόφαση δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως* στις 8 Μαΐου 2003, η προθεσμία αρχίζει, κατά συνέπεια, να τρέχει ως προς τους προσφεύγοντες από την ημερομηνία αυτή, και όχι από την ημερομηνία κατά την οποίαν αυτοί μπόρεσαν να λάβουν γνώση της αποφάσεως.

- 54 Κατά το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά πράξεως οργάνου αρχίζει να τρέχει από τη δημοσίευση της πράξεως, η προθεσμία αυτή υπολογίζεται από το τέλος της δεκάτης τετάρτης ημέρας από τη δημοσίευση της πράξεως στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*.
- 55 Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, η ισχύς της πρόσθετης αυτής προθεσμίας δεν μπορεί να αποκλειστεί με το αιτιολογικό ότι, εφόσον η δημοσίευση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι υποχρεωτική και δεν αποτελεί συνήθη πρακτική του κοινοτικού οργάνου, η ημερομηνία δημοσιεύσεως δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη καθαυτή, αλλά πρέπει να θεωρηθεί ως ημερομηνία κατά την οποία οι προσφεύγοντες έλαβαν γνώση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 56 Πράγματι, από την απόφαση Γερμανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 45 ανωτέρω, προκύπτει ότι το κριτήριο της ημερομηνίας κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως ως σημείου αφετηρίας της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής έχει δευτερεύουσα σημασία σε σχέση με το κριτήριο της δημοσιεύσεως. Κατά συνέπεια, εφόσον η προσβαλλόμενη απόφαση πράγματι δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*, το πρώτο κριτήριο πρέπει, ως εκ τούτου, να αγνοηθεί και να μην εφαρμοστεί.
- 57 Περαιτέρω, δεδομένου ότι η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ έχει ταχθεί για να εξασφαλίζεται η σαφήνεια και η ασφάλεια των εννόμων καταστάσεων και να αποφεύγεται κάθε δυσμενής διάκριση ή αυθαίρετη μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 1987, 152/85, *Misset* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 223, σκέψη 11, και της 23ης Ιανουαρίου 1997, C-246/95, *Coen*, Συλλογή 1997, σ. I-403, σκέψη 21· απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1997, T-121/96 και T-151/96, *Mutual Aid Administration Services* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1355, σκέψη 38), το χρονικό σημείο από το οποίο εκκινεί η εν λόγω προθεσμία δεν μπορεί να καθοριστεί με βάση το αν είναι πάγια η πρακτική που ακολουθεί συναφώς το οικείο κοινοτικό όργανο.

- 58 Βεβαίως, από την προπαρατεθείσα νομολογία προκύπτει ότι τόσο το Δικαστήριο όσο και το Πρωτοδικείο, προκειμένου να διαμορφώσουν την κρίση ότι η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής τρέχει από την ημερομηνία της δημοσίευσης, έλαβαν υπόψη το γεγονός ότι η δημοσίευση της πράξεως, ακόμη και αν δεν αποτελεί προϋπόθεση του κύρους αυτής, αποτελεί πάγια πρακτική του οικείου κοινοτικού οργάνου, ο δε προσφεύγων μπορεί, σε μια τέτοια περίπτωση, να αναμένει ευλόγως τη δημοσίευση της πράξεως αυτής (αποφάσεις Γερμανία κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 45, σκέψεις 36 έως 38, και Alitalia κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 52, σκέψη 62).
- 59 Ωστόσο, δεν μπορεί από αυτό να συναχθεί ότι η ύπαρξη μιας τέτοιας πρακτικής συνιστά απαραίτητη προϋπόθεση ώστε η δημοσίευση μιας πράξεως να αποτελεί και το σημείο ενάρξεως της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής. Αντιθέτως, από τη νομολογία προκύπτει ότι η δημοσίευση της προσβαλλομένης απόφασεως αποτελεί συναφώς επαρκή προϋπόθεση και ότι η ύπαρξη πάγιας συναφούς πρακτικής ενισχύει απλώς το συμπέρασμα αυτό (βλ. κατά την έννοια αυτή, αποφάσεις του Πρωτοδικείου, της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-11/95, BP Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3235, σκέψη 49· της 6ης Οκτωβρίου 1999, Salomon κατά Επιτροπής, T-123/97, Συλλογή 1999, σ. II-2925, σκέψη 43, και της 27ης Νοεμβρίου 2003, T-190/00, Regione Siciliana κατά Επιτροπής, η οποία δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 30 και 31). Επιβάλλεται να υπομνηστεί, συναφώς, ότι οι σχετικές με το δικαίωμα ένδικης προστασίας των πολιτών οι διατάξεις της Συνθήκης δεν πρέπει να ερμηνεύονται στενά (απόφαση του Δικαστηρίου, της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής, 25/62, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 939).
- 60 Περαιτέρω, πρέπει να επισημανθεί ότι η πρόσθετη προθεσμία των 14 ημερών του άρθρου 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας ισχύει, σύμφωνα με τη διατύπωση της διατάξεως, «[ό]ταν η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά πράξεως οργάνου αρχίζει να τρέχει από τη δημοσίευση της πράξεως», και όχι μόνον όταν η δημοσίευση αυτή είναι υποχρεωτική για το κύρος της πράξεως ή αποτελεί πάγια πρακτική του οικείου κοινοτικού οργάνου.
- 61 Επομένως, είναι εσφαλμένη η άποψη της Επιτροπής ότι το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

- 62 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής, η οποία αντλείται από εκπρόθεσμη άσκηση της προσφυγής, πρέπει να απορριφθεί, δεδομένου ότι η παρούσα προσφυγή κατατέθηκε στις 28 Ιουλίου 2003, ήτοι εντός διμήνου από τη δημοσίευση της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις 8 Μαΐου 2003, στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*, λαμβανομένης υπόψη της προθεσμίας των 14 ημερών και της παρεκτάσεως της προθεσμίας των 10 ημερών λόγω αποστάσεως, όπως προβλέπεται αντίστοιχα στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 102 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί του αν οι προσφεύγοντες θίγονται ατομικώς

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 63 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά τους προσφεύγοντες ατομικώς.
- 64 Συναφώς, η Επιτροπή ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι ο πρώτος προσφεύγων άσκησε προσφυγή επ' ονόματί του και όχι υπό την ιδιότητά του ως επίσημου εκπροσώπου του CEN/TC 88, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τη δεύτερη προσφεύγουσα σε μεγάλο βαθμό, αλλά όχι ατομικώς, και ότι, τέλος, η τρίτη προσφεύγουσα δεν μπορεί να αντλήσει νομιμοποίηση ούτε από ιδιότητα όμοια με αυτή της δεύτερης προσφεύγουσας, την οποία η απόφαση δεν αφορά ατομικώς, ούτε από τη συμμετοχή της και μόνο στην προετοιμασία της ενστάσεως που υπέβαλε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106.
- 65 Οι προσφεύγοντες φρονούν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση τους αφορά ατομικώς.

- 66 Καταρχάς, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής συνιστά κατάχρηση δικαιώματος, δεδομένου ότι η παρούσα προσφυγή είναι καταφανώς βάσιμη.
- 67 Συναφώς, οι προσφεύγοντες επισημαίνουν ότι, μετά τη θέση σε ισχύ της Συνθήκης της Νίκαιας, την 1η Φεβρουαρίου 2003, η αρχή του κράτους δικαίου καταλέγεται ρητώς μεταξύ των θεμελίων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (άρθρο 6 ΕΕ). Περαιτέρω, σύμφωνα με τον χάρτη θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, ο οποίος διακηρύχθηκε στις 7 Δεκεμβρίου 2000 στη Νίκαια (ΕΕ C 364, σ. 1), κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός εύλογης προθεσμίας εξέταση των υποθέσεων του από τα όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης (άρθρο 41) και κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου (άρθρο 47).
- 68 Στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγοντες τονίζουν ότι και το Πρωτοδικείο έχει ως πρώτη αποστολή, δυνάμει του άρθρου 220 ΕΚ, την εξασφάλιση της τηρήσεως του δικαίου κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή της Συνθήκης ΕΚ.
- 69 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή απαιτεί, με την προσβαλλόμενη απόφαση, την εφαρμογή των ευρωπαϊκών προτύπων κατά προφανή παράβαση των τυπικών και των διαδικαστικών κανόνων, η δε πληθώρα των ελαττωμάτων, των εσωτερικών αντιφάσεων και των κενών της αποφάσεως αυτής καθιστά αδύνατη την ομοιόμορφη εφαρμογή των προτύπων αυτών εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.
- 70 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι, εφόσον δεν διαθέτουν την παραμικρή —ούτε καν θεωρητική— δυνατότητα να προκαλέσουν με άλλον τρόπο τον δικαστικό έλεγχο της προσβαλλομένης κανονιστικής κοινοτικής πράξεως, δεν μπορούν να υπερασπίσουν το δικαίωμά τους με αποτελεσματική δικαστική προστασία, παρά μόνο στο πλαίσιο ατομικής προσφυγής δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ και ότι, επομένως, πρέπει να κριθεί ότι η πράξη αυτή τους αφορά ατομικώς.

- 71 Οι προσφεύγοντες διευκρινίζουν, συναφώς, ότι μπορούν να προσβάλουν την επίμαχη απόφαση μόνον ενώπιον του Πρωτοδικείου, καθώς δεν διαθέτουν, εν προκειμένω, καμία δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.
- 72 Όταν όμως ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο θίγεται ευθέως από μία κανονιστική κοινοτική πράξη και δεν διαθέτει, αντικειμενικά, καμία άλλη δυνατότητα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας κατά της πράξεως αυτής, εκτός του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο ΕΚ, είτε επειδή το κοινοτικό δίκαιο δεν προβλέπει καμία άλλη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής για την περίπτωση αυτή είτε επειδή η επίμαχη πράξη δεν εμπίπτει, εκ φύσεως, στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων και δεν μπορεί να δημιουργηθεί παρόμοιο ένδικο βοήθημα με τροποποίηση του εθνικού δικονομικού δικαίου, δεν μπορεί, σε τέτοιες περιπτώσεις, όπως συνάγεται από την απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, *Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου* (Συλλογή 2002, σ. I-6677), να απορριφθεί η ατομική προσφυγή με το αιτιολογικό ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν αφορά τον προσφεύγοντα ατομικώς. Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι, ως εκ τούτου, αν ένα πρόσωπο μπορεί να ισχυριστεί ότι τα δικαιώματά του ή τα έννομα συμφέροντά του θίγονται ευθέως από μία κοινοτική πράξη, πρέπει να κριθεί ότι η εν λόγω πράξη το αφορά ατομικώς, εφόσον το πρόσωπο αυτό, λόγω της φύσεως της πράξεως, δεν διαθέτει άλλο ένδικο βοήθημα κατ' αυτής, ακόμη και αν επιδιώξει ερμηνεία ή τροποποίηση του εθνικού δικαίου προς την κατεύθυνση αυτή.
- 73 Κατά τους προσφεύγοντες, η αναγνώριση του παραδεκτού τέτοιων προσφυγών ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν συνεπάγεται άρση της προϋποθέσεως δυνάμει της οποίας απαιτείται η πράξη να αφορά τον προσφεύγοντα ατομικώς, αλλά καθιστά εμφανή τη χρησιμότητα και την ορθότητά της εν λόγω προϋποθέσεως. Πράγματι, η αναγνώριση του παραδεκτού τέτοιων προσφυγών θα ήταν σημαντική ακριβώς σε περιπτώσεις όπου ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, το οποίο μία κοινοτική πράξη αφορά ατομικώς, δεν μπορεί να τύχει οποιασδήποτε άλλης ένδικης προστασίας, για λόγους τους οποίους ούτε το πρόσωπο ούτε το οικείο κράτος μέλος ούτε τα δικαστήριά του είναι, αντικειμενικά, σε θέση να τροποποιήσουν.
- 74 Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι μόνον αυτή η επιλογή μπορεί να διασφαλίσει πραγματικά την αποτελεσματική ένδικη προστασία τους σε ευρωπαϊκό επίπεδο,

καθώς επίσης και ένα σύστημα ενδίκων βοηθημάτων και διαδικασιών, σκοπός του οποίου είναι η διασφάλιση του ελέγχου της νομιμότητας των πράξεων των κοινοτικών οργάνων, όπως επισήμανε το Δικαστήριο με τις σκέψεις 39 και 40 της αποφάσεως *Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου*, προαναφερθείσα στη σκέψη 72.

- 75 Τρίτον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τον καθέναν από αυτούς ατομικώς.
- 76 Όσον αφορά, καταρχάς, τον πρώτο προσφεύγοντα, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, αφενός, δεν ζητήθηκε η συμμετοχή ως προέδρου του CEN/TC 88 στην προετοιμασία των αποφάσεων της Επιτροπής και της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων σχετικά με τα προσβαλλόμενα πρότυπα και ότι, αφετέρου, η συμμετοχή του στην προετοιμασία της εκθέσεως της *ad hoc* ομάδας της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων ήταν εικονική.
- 77 Οι προσφεύγοντες διευκρινίζουν συναφώς ότι η *ad hoc* ομάδα όφειλε να διατυπώσει γνώμη εμπειρογνώμονα επί της ενστάσεως που είχε υποβάλει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106, αλλά, στην πραγματικότητα, η εν λόγω επιτροπή δεν συνεδρίασε. Παρά ταύτα, η Επιτροπή παρουσίασε έκθεση της εν λόγω *ad hoc* ομάδας επί του ζητήματος, δημιουργώντας ψευδώς την πεποίθηση ότι το CEN/TC 88 είχε δώσει την έγκρισή του, ενώ το CEN/TC 88 δεν είχε συνεδριάσει.
- 78 Στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, αν το CEN/TC 88 είχε κανονικά συμμετάσχει στη διαμόρφωση της εκθέσεως της *ad hoc* ομάδας της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων, η διαδικασία θα αφορούσε ατομικώς τον πρώτο προσφεύγοντα ως πρόεδρο του CEN/TC 88. Περαιτέρω, τονίζουν ότι ο πρώτος προσφεύγων ορίστηκε μέλος της *ad hoc* ομάδας της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων και ήταν το μοναδικό μέλος που μπορούσε να παράσχει έγκυρα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με τη θέση που ενδεχομένως θα διαμόρφωνε το CEN/TC 88.

- 79 Κατά συνέπεια, ο πρώτος προσφεύγων νομιμοποιείται να προσφύγει κατά της προσβαλλομένης απόφασεως, όχι μόνον επειδή θίχθηκαν τα διαδικαστικά του δικαιώματα, αλλά και επειδή, λόγω της δήθεν διαβουλεύσεως με το CEN/TC 88, επλήγη η φήμη τους ως διεθνούς αναγνωρισμένου εμπειρογνώμονα στον τομέα της τυποποιήσεως για θερμομονωτικά προϊόντα, γεγονός βλαπτικό για τα προσωπικά του δικαιώματα.
- 80 Περαιτέρω, οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι ο πρώτος εξ αυτών είναι διαχειριστής της ομοσπονδιακής τεχνικής υπηρεσίας «Θερμομόνωση, συγκράτηση θερμότητας, ηχομόνωση και μόνωση για πυροπροστασία» της τρίτης προσφεύγουσας.
- 81 Εν συνεχεία, οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι, όσον αφορά τη δεύτερη εξ αυτών, η οποία αποτελεί σημαντικό χρήστη θερμομονωτικών προϊόντων τόσο στη Γερμανία όσο και στην Ευρώπη, όπου κατέχει αντιστοίχως την πρώτη και τη δεύτερη θέση μεταξύ των κύριων χρηστών, η προσβαλλόμενη απόφαση θίγει σε σημαντικό βαθμό τις υπό εκτέλεση συμβάσεις της, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τις συγκεκριμένες νομικές της υποχρεώσεις. Πράγματι, η συγκεκριμένη προσφεύγουσα βρίσκεται ενώπιον καταστάσεως συγκρούσεως των κανόνων του γερμανικού δικαίου με αυτούς του κοινοτικού δικαίου. Περαιτέρω, εκτίθεται στον κίνδυνο να πληγεί η αξιοπιστία της έναντι των πελατών της. Κατά συνέπεια, η δεύτερη προσφεύγουσα βρίσκεται σε πολύ μειονεκτικότερη θέση σε σχέση με τους ανταγωνιστές της στα άλλα κράτη μέλη. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 95, παράγραφος 3, ΕΚ, απόκειται, ειδικότερα, στους χρήστες των υλικών να διασφαλίσουν την καλή εκτέλεση των έργων και να παρέχουν υψηλό επίπεδο προστασίας του περιβάλλοντος και των καταναλωτών.
- 82 Εξάλλου, υπό την ιδιότητά της ως μέλους ομοσπονδιακής τεχνικής υπηρεσίας «Θερμομόνωση, συγκράτηση θερμότητας, ηχομόνωση και μόνωση για πυροπροστασία» της τρίτης προσφεύγουσας, η δεύτερη προσφεύγουσα συνέβαλε αποφασιστικά στην απόφαση της γερμανικής προπαρασκευαστικής επιτροπής για την κοινοτική εναρμόνιση να υποβάλει δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 ένσταση κατά των προσβαλλομένων προτύπων.

- 83 Τέλος, όσον αφορά την τρίτη εξ αυτών, οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι αυτή είναι μέλος αφενός των εθνικών επιτροπών στον τομέα της τυποποίησης και, ως εκ τούτου, συμμετέχει ευθέως στις εργασίες του CEN/TC 88 και αφετέρου της γερμανικής προπαρασκευαστικής επιτροπής για την κοινοτική εναρμόνιση, στο πλαίσιο της οποίας το αρμόδιο γερμανικό υπουργείο καθορίζει, σε εθνικό επίπεδο, τη θέση που θα υιοθετήσει κατά τις συνεδριάσεις της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων.
- 84 Κατά τους προσφεύγοντες, η τρίτη εξ αυτών στερείται, λόγω της προσβαλλομένης αποφάσεως, τη δυνατότητα να παρέμβει, προς όφελος των επιχειρήσεων που εκπροσωπεί, υπέρ της εκ νέου θεσπίσεως ή τουλάχιστον της βελτίωσης των κοινοτικών προτύπων για θερμομονωτικά προϊόντα. Εξάλλου, ακόμη και αν κριθεί ότι οι επιχειρήσεις που εκπροσωπεί δεν της μεταβιβάζουν τη νομιμοποίησή τους προς άσκηση προσφυγής, το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση την αφορά ατομικώς συνάγεται από το ότι η τρίτη προσφεύγουσα ενεπλάκη ευθέως, διά του πρώτου προσφεύγοντος, ο οποίος είναι ένας από τους διαχειριστές της, στη διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πάντως, ο πρώτος προσφεύγων, ο οποίος προεδρεύει του CEN/TC 88, τόνισε, με επιστολή που απηύθυνε στην Επιτροπή στις 28 Νοεμβρίου 2002, ότι δεν παρεμβαίνει μόνον ως μέλος της ad hoc ομάδας της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων με αίτημα τη μόνιμη συμμετοχή του συγκεκριμένου οργάνου, αλλά και υπό την ιδιότητά του ως διευθυντή της ομοσπονδιακής τεχνικής υπηρεσίας «Θερμομόνωση, συγκράτηση θερμότητας, ηχομόνωση και μόνωση για πυροπροστασία» της τρίτης προσφεύγουσας. Αν, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, ο πρώτος εξ αυτών, υπό τη διπλή ιδιότητα του μέλους της ad hoc ομάδας και του διαχειριστή της τρίτης προσφεύγουσας, όχι μόνο διεξήγαγε διαπραγματεύσεις και συνομιλίες με την Επιτροπή, αλλά έπρεπε και να κληθεί προσωπικώς από την Επιτροπή να συμμετάσχει σε συγκεκριμένη επίσημη διαδικασία, πρέπει να κριθεί ότι η τρίτη προσφεύγουσα αποτελεί ένωση την οποία η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά άμεσα και ατομικά.
- 85 Για τους λόγους αυτούς, οι προσφεύγοντες φρονούν ότι νομιμοποιούνται να ασκήσουν την παρούσα προσφυγή.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 86 Δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ «[κ]άθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται [...] να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό,

καθώς και κατά αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά».

- 87 Κατά πάγια νομολογία, το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητηθεί στο γενικό ή μη περιεχόμενο της επίμαχης πράξεως (διατάξεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, *Asocarne* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 28, και της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, *CNPAAP* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 33· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 26ης Μαρτίου 1999, T-114/96, *Biscuiterie-confiserie LOR* και *Confiserie du Tech* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-913, σκέψη 26, και της 6ης Μαΐου 2003, T-45/02, *DOW AgroSciences* κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-1973, σκέψη 31).
- 88 Μία πράξη είναι γενικής ισχύος, αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και αν παράγει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι κατηγοριών προσώπων κατά τρόπο αντικειμενικό και αφηρημένο (απόφαση του Πρωτοδικείου, της 10ης Ιουλίου 1996, T-482/93, *Weber* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-609, σκέψη 55, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 89 Επιβάλλεται να υπομνηστεί, συναφώς, ότι, κατά πάγια νομολογία, το γεγονός ότι η ταυτότητα των υπαγομένων στις πράξεις αυτές οικονομικών παραγόντων ήταν γνωστή στην Επιτροπή κατά τον χρόνο εκδόσεως των εν λόγω αποφάσεων δεν αρκεί για να αμφισβητηθεί η κανονιστική φύση τους, δεδομένου ότι η υπαγωγή αυτή οφείλεται σε μια αντικειμενική νομική ή πραγματική κατάσταση την οποία καθορίζει η επίμαχη πράξη σε σχέση τον σκοπό που επιδιώκεται με αυτήν (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, *Codorniu* κατά Συμβουλίου, C-309/89, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 18· απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, T-480/93 και T-483/93, *Antillean Rice Mills* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψη 65, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 2003, T-154/02, *Villiger Söhne* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-1921, σκέψη 49).

- 90 Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση απευθύνεται στα κράτη μέλη και απορρίπτει αίτηση κράτους μέλους για απόσυρση από τον κατάλογο των προτύπων που δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ορισμένων εναρμονισμένων προτύπων που θεσπίστηκαν δυνάμει της οδηγίας 89/106.
- 91 Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/106, τα προϊόντα του τομέα των δομικών κατασκευών τεκμαίρονται κατάλληλα για χρήση και μπορούν, ως εκ τούτου, να διατεθούν στην αγορά της Ευρωπαϊκής Ένωσης με βάση, μεταξύ άλλων, τα εθνικά πρότυπα με τα οποία μεταφέρονται στο εθνικό δίκαιο τα εναρμονισμένα πρότυπα και των οποίων τα στοιχεία αναφοράς δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.
- 92 Επομένως, αντικείμενο των εναρμονισμένων προτύπων που θεσπίστηκαν κατ' εφαρμογήν της οδηγίας 89/106 είναι ο καθορισμός των χαρακτηριστικών των προϊόντων που οι εν λόγω οικονομικοί παράγοντες μπορούν να εμπορεύονται και να αγοράζουν. Επομένως, επηρεάζουν, μεταξύ άλλων, όλους τους παραγωγούς και χρήστες προϊόντων του τομέα των δομικών κατασκευών στην Ευρωπαϊκή Ένωση.
- 93 Κατά συνέπεια, και η προσβαλλόμενη απόφαση, αποτέλεσμα της οποίας ήταν να μη γίνει δεκτή η απόσυρση των εναρμονισμένων προτύπων, εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και παράγει τα έννομα αποτελέσματα της έναντι διαφόρων κατηγοριών προσώπων, καθοριζομένων κατά τρόπο αντικειμενικό και αφηρημένο, ήτοι, μεταξύ άλλων, έναντι όλων των παραγωγών και χρηστών των προϊόντων του τομέα των δομικών κατασκευών στην Ευρωπαϊκή Ένωση.
- 94 Επιβάλλεται, επομένως, η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση διαθέτει από τη φύση και το περιεχόμενό της κανονιστικό χαρακτήρα.

- 95 Ωστόσο, το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση διαθέτει από τη φύση και το περιεχόμενό της κανονιστικό χαρακτήρα δεν αρκεί από μόνο του για να αποκλειστεί η δυνατότητα προσβολής της από κάποιον ιδιώτη με προσφυγή ακυρώσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου, της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501, σκέψη 13, και Codorniu κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 89, σκέψη 19· απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 89, σκέψη 66· διάταξη του Πρωτοδικείου, της 21ης Μαρτίου 2003, T-167/02, Établissements Toulorge κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-1111, σκέψη 26, και Villiger Söhne κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 89, σκέψη 40).
- 96 Κατά πάγια νομολογία, μια πράξη γενικής ισχύος μπορεί να αφορά ατομικώς φυσικά ή νομικά πρόσωπα μόνον αν τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τα εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (αποφάσεις του Δικαστηρίου Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 72, σκέψη 36, και της 10ης Απριλίου 2003, C-142/00 P, Επιτροπή κατά Nederlandse Antillen, Συλλογή 2003, σ. I-3483, σκέψη 65· διάταξη του Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου, C-258/02 P, Bactria κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-0000, σκέψη 34· διάταξη Villiger Söhne κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 89, σκέψη 44· απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Οκτωβρίου 2003, T-392/02, Solvay Pharmaceuticals κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-4555, σκέψη 78).
- 97 Πρέπει, επομένως, να ελεγχθεί αν, εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τους προσφεύγοντες, λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τους χαρακτηρίζει, βάσει της εν λόγω αποφάσεως, σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο.

Επί του παραδεκτού ως προς τον πρώτο προσφεύγοντα

- 98 Προκειμένου να αποδείξουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικώς τον πρώτο εξ αυτών, οι προσφεύγοντες επικαλούνται, καταρχάς, την ιδιότητά του ως προέδρου του CEN/TC 88 και το γεγονός ότι είναι μέλος της ad hoc ομάδας της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων.

- 99 Καταρχάς, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί συναφώς ότι ο γενικός γραμματέας της CEN ενημέρωσε την Επιτροπή, με έγγραφο που της απηύθυνε στις 11 Αυγούστου 2003, ότι ο πρώτος προσφεύγων δεν έχει εξουσία εκπροσωπήσεως του οργανισμού αυτού κατά την εκδίκαση της κύριας προσφυγής, γεγονός που δεν αμφισβητεί κανείς από τους προσφεύγοντες. Κατά συνέπεια, προκύπτει ότι ο προσφεύγων, ασκώντας την παρούσα προσφυγή, ενήργησε απολύτως για λογαριασμό του και, επομένως, το έννομο συμφέρον του να προσφύγει κατά της προσβαλλομένης απόφασεως πρέπει να εξεταστεί μόνο σε συνάρτηση με τις προσωπικές του ιδιότητες, χωρίς να απαιτείται να αποφανθεί περαιτέρω το Δικαστήριο αν η ίδια η CEN νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή.
- 100 Ωστόσο, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι η παρέμβαση ενός προσώπου, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, στη διαδικασία εκδόσεως μιας κοινοτικής πράξεως δεν είναι ικανή να εξατομικεύσει το πρόσωπο αυτό σε σχέση με την επίμαχη πράξη, παρά μόνον όταν η εφαρμοστέα κοινοτική νομοθεσία τού παρέχει ορισμένες διαδικαστικές εγγυήσεις (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουνίου 1997, T-60/96, Merck κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-849, σκέψη 73, της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-109/97, Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3533, σκέψεις 67 και 68, και της 29ης Απριλίου 2002, T-339/00, Bactria κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2287, σκέψη 51· απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2001, T-38/99 έως T-50/99, Sociedade Agrícola dos Arinhos κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-585, σκέψη 46).
- 101 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι οι εγγυήσεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 έχουν θεσπιστεί υπέρ της CEN και της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων, και όχι υπέρ ορισμένων μελών τους ή του προέδρου τους προσωπικά.
- 102 Κατά συνέπεια, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί, σε αυτό το στάδιο, αν οι εγγυήσεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 είναι ικανές να εξατομικεύσουν τα πρόσωπα υπέρ των οποίων έχουν θεσπιστεί, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο πρώτος προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί υπέρ αυτού καμία

διαδικαστική εγγύηση ή διάταξη της οδηγίας 89/106, των οποίων η μη τήρηση θα τον εξατομίκευε υπό την ιδιότητά του αφενός ως προέδρου του CEN/TC 88 κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και αφετέρου ως μέλους της ad hoc ομάδας της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων.

- 103 Σε κάθε περίπτωση, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι ο πρώτος προσφεύγων μπορεί να επικαλεστεί υπέρ αυτού τέτοιες διαδικαστικές εγγυήσεις, πρέπει να τονιστεί ότι η προβαλλόμενη προσβολή της φήμης του λόγω της παραβιάσεως των εγγυήσεων αυτών δεν είναι ικανή, καθεαυτή, να τον εξατομικεύσει κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Πράγματι, αντικείμενο των εγγυήσεων του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 δεν είναι η προστασία της φήμης των μελών των μνημονευομένων στη διάταξη αυτή επιτροπών, ακόμη κι αν πρόκειται για τον πρόεδρό τους, αλλά μόνον το να γνωμοδοτούν οι επιτροπές αυτές επί αιτήσεως για απόσυρση εναρμονισμένου προτύπου, η οποία υποβάλλεται από την Επιτροπή ή από κράτος μέλος.
- 104 Ως εκ τούτου, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι ο πρώτος προσφεύγων άσκησε απαραδέκτως την παρούσα προσφυγή, ως πρόεδρος του CEN/TC 88 ή ως μέλος της ad hoc ομάδας της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων.
- 105 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες, προκειμένου να αποδείξουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τον πρώτο εξ αυτών, επικαλούνται την ιδιότητά του ως διαχειριστή της τρίτης προσφεύγουσας.
- 106 Ωστόσο, δεδομένου ότι η νομιμοποίησή της προς άσκηση προσφυγής, εφόσον θεμελιωθεί, συμπίπτει με αυτό της τρίτης προσφεύγουσας, ο πρώτος προσφεύγων μπορεί να ισχυριστεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση τον αφορά ατομικώς, μόνον αν αυτή αφορά επίσης την τρίτη προσφεύγουσα. Επομένως, το ζήτημα αυτό θα εξεταστεί κατά την εξέταση της νομιμοποίησεως της τρίτης προσφεύγουσας να ασκήσει προσφυγή.

- 107 Κατά συνέπεια, με την επιφύλαξη της εξετάσεως της νομιμοποίησης της τρίτης προσφεύγουσας να ασκήσει προσφυγή, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά τον πρώτο προσφεύγοντα ατομικώς, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής ως προς τη δεύτερη προσφεύγουσα

- 108 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, καταρχάς, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τη δεύτερη εξ αυτών, ως σημαντικό χρήστη των προϊόντων του τομέα των δομικών κατασκευών και ως δεύτερη και τρίτη μεγαλύτερη επιχείρηση στον τομέα των έργων συγκρατήσεως θερμότητας, στη Γερμανία και στην Ευρώπη αντιστοίχως.
- 109 Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ως αποτέλεσμα να μη γίνει δεκτή η απόσυρση των εναρμονισμένων προτύπων που θεσπίστηκαν κατ' εφαρμογή της οδηγίας 89/106. Όμως, τα εναρμονισμένα πρότυπα, αντικείμενο των οποίων είναι ο καθορισμός των χαρακτηριστικών των προϊόντων του τομέα των δομικών κατασκευών, ισχύουν για όλους τους παραγωγούς και χρήστες τέτοιων προϊόντων στην Ευρωπαϊκή Ένωση.
- 110 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τη δεύτερη προσφεύγουσα μόνον υπό την αντικειμενική ιδιότητά της ως επιχειρήσεως που δραστηριοποιείται στον τομέα της κατασκευής των οικείων προϊόντων, όπως ακριβώς αφορά κάθε άλλη επιχείρηση που βρίσκεται στην ίδια κατάσταση. Όμως, όπως συνάγεται από τη νομολογία, η ιδιότητα αυτή δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικώς τη δεύτερη προσφεύγουσα (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραιϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψη 14, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-451/98, Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8949, σκέψη 51· διάταξη Villiger Söhne κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 89, σκέψη 47).

- 111 Όσον αφορά τον πραγματικό ισχυρισμό ότι η δεύτερη προσφεύγουσα αποτελεί σημαντικό χρήστη των επίμαχων προϊόντων στην οικεία αγορά, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί συναφώς ότι, κατά τη νομολογία, το ότι μία κανονιστική πράξη επιφέρει, ενδεχομένως, διαφορετικές πρακτικές συνέπειες για κάθε υποκείμενο δικαίου που υπόκειται σ' αυτήν, δεν αρκεί για να το εξατομικεύσει έναντι των άλλων οικείων επιχειρήσεων, εφόσον η πράξη αυτή εφαρμόζεται λόγω μιας αντικειμενικώς προσδιορισμένης καταστάσεως (βλ. μεταξύ άλλων, απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 2000, T-138/98, ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-341, σκέψη 66 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία· διάταξη *Établissements Toulorge* κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 95, σκέψη 63). Εν προκειμένω πάντως, η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τη δεύτερη προσφεύγουσα λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς της του χρήστη προϊόντων για τον τομέα των δομικών κατασκευών.
- 112 Ομοίως, το γεγονός ότι καταλέγεται μεταξύ των 62 γερμανικών επιχειρήσεων του κατασκευαστικού κλάδου οι οποίες χρησιμοποιούν θερμομονωτικά προϊόντα και έχουν ενωθεί σε εθνικό επίπεδο στο πλαίσιο της ομοσπονδιακής τεχνικής υπηρεσίας «Θερμομόνωση, συγκράτηση θερμότητας, ηχομόνωση και μόνωση για πυροπροστασία» δεν εξατομικεύει περαιτέρω τη δεύτερη προσφεύγουσα. Πράγματι, όπως επισημαίνεται ανωτέρω στη σκέψη 89, πάγια θέση της νομολογίας είναι ότι η δυνατότητα προσδιορισμού, με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια, του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου που υπάγονται σε κάποιο μέτρο επ' ουδενί συνεπάγεται ότι το εν λόγω μέτρο αφορά τα υποκείμενα αυτά ατομικώς, εφόσον είναι βέβαιο, όπως εν προκειμένω, ότι το μέτρο εφαρμόζεται λόγω αντικειμενικώς προσδιορισμένης νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, η οποία καθορίζεται με το επίμαχο μέτρο. Εξάλλου, όπως τονίζουν οι προσφεύγοντες, στα προσβαλλόμενα πρότυπα υπόκεινται όχι μόνον οι χρήστες των προϊόντων του τομέα των δομικών κατασκευών, αλλά και τα κράτη μέλη, οι κατασκευαστές των προϊόντων αυτών και οι ελεγκτικοί οργανισμοί.
- 113 Όσον αφορά το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ως αποτέλεσμα να βρίσκεται η δεύτερη προσφεύγουσα σε δυσμενέστερη θέση έναντι των ανταγωνιστών της στα άλλα κράτη μέλη, ιδίως λόγω του κινδύνου να πληγεί η αξιοπιστία της έναντι των πελατών της ή, ακόμη, και του κινδύνου ποινικής ευθύνης, επιβάλλεται διαπίστωση ότι, ακόμη και αν αποδεικνυόταν ότι ο κίνδυνος αυτός είναι αναπόφευκτος, πράγμα που φαίνεται εκ πρώτης όψεως ελάχιστα πιθανό, ουδόλως αρκεί για να εξατομικεύσει την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι το σύνολο των πολυάριθμων ανταγωνιστών της στη Γερμανία βρίσκονται στην ίδια κατάσταση.

- 114 Ομοίως, το γεγονός ότι, δυνάμει του άρθρου 95, παράγραφος 3, ΕΚ, στους χρήστες των υλικών, οι οποίοι πρέπει να μεριμνούν για την καλή εκτέλεση των έργων, απόκειται ειδικότερα να παρέχουν υψηλό επίπεδο προστασίας του περιβάλλοντος και των καταναλωτών ουδόλως είναι ικανό να εξατομικεύσει τη δεύτερη προσφεύγουσα, δεδομένου ότι, ακόμη και αν υπήρχε τέτοια υποχρέωση, η προσφεύγουσα αυτή θα βρισκόταν στην ίδια κατάσταση με τους ανταγωνιστές της στη Γερμανία και στα άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.
- 115 Τέλος, όσον αφορά το ότι οι υπό εκτέλεση συμβάσεις της δεύτερης προσφεύγουσας ενδέχεται να επηρεαστούν σε σημαντικό βαθμό από την προσβαλλόμενη απόφαση, πρέπει να επισημανθεί όχι μόνον ότι αυτό δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο και, επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως δεδομένο, αλλά και ότι δεν αποτελεί πραγματική κατάσταση που χαρακτηρίζει την προσφεύγουσα σε σχέση με τους άλλους χρήστες προϊόντων του τομέα των δομικών κατασκευών, οι οποίοι έχουν επίσης συμβάσεις υπό εκτέλεση.
- 116 Είναι αληθές ότι το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν κάνει δεκτές προσφυγές ακυρώσεως κατά κανονιστικών ή πράξεων, όταν υφίσταται υπερισχύουσα διάταξη νόμου δυνάμει της οποίας ο εκδότης των πράξεων αυτών υποχρεούται να λάβει υπόψη του μία ιδιαίτερη κατάσταση της προσφεύγοντος διαδικίου, χαρακτηριστικό της οποίας είναι, σε ορισμένες περιπτώσεις, η ύπαρξη συμβάσεων που έχει συνάψει ο προσφεύγων και οι οποίες επηρεάζονται από την επίδικη απόφαση (αποφάσεις Επιτροπή κατά *Nederlandse Antillen*, προαναφερθείσα στη σκέψη 96, σκέψεις 72 και 75, και *Antillean Rice Mills* κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 89, σκέψεις 67 και 74).
- 117 Ωστόσο, η συγκεκριμένη υπόθεση διαφέρει από αυτές επί των οποίων εκδόθηκαν οι ανωτέρω αποφάσεις ως προς το ότι, εν προκειμένω, δεν υφίσταται υποχρέωση που επιβάλλεται από υπερισχύουσα διάταξη νόμου (απόφαση *Sociedade Agrícola dos Açinhos* κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 100, σκέψη 51). Επιβάλλεται να επισημανθεί συναφώς ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 δεν επιβάλλει στην Επιτροπή υποχρέωση να λάβει υπόψη της την ιδιαίτερη κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι προσφεύγοντες ή το κράτος μέλος που υπέβαλε ένσταση κατά εναρμονισμένου προτύπου, αλλά περιορίζεται στο να υποδείξει την εφαρμοστέα διαδικασία σε περίπτωση υποβολής τέτοιας ενστάσεως.

- 118 Επομένως, τα επιχειρήματα των προσφευγόντων, που αντλούνται από την ύπαρξη υπό εκτέλεση συμβάσεων, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά ως προς την εξατομίκευση της δεύτερης προσφεύγουσας.
- 119 Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά ατομικώς τη δεύτερη προσφεύγουσα, υπό την ιδιότητά της ως σημαντικού χρήστη προϊόντων του τομέα των δομικών κατασκευών.
- 120 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικώς τη δεύτερη εξ αυτών, λόγω του αποφασιστικού ρόλου που διαδραμάτισε, υπό την ιδιότητά της ως μέλους της ομοσπονδιακής τεχνικής υπηρεσίας «Θερμομόνωση, συγκράτηση θερμότητας, ηχομόνωση και μόνωση για πυροπροστασία» της τρίτης προσφεύγουσας, κατά τη λήψη της αποφάσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας να υποβάλει ένσταση κατά των προσβαλλομένων προτύπων δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας.
- 121 Επιβάλλεται να υπομνηστεί συναφώς ότι, με τη σκέψη 100 ανωτέρω, κρίθηκε ότι η παρέμβαση ενός προσώπου, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, στη διαδικασία εκδόσεως μιας κοινοτικής πράξεως δεν είναι ικανή να εξατομικεύσει το πρόσωπο αυτό σε σχέση με την επίμαχη πράξη, παρά μόνον όταν η εφαρμοστέα κοινοτική νομοθεσία του παρέχει ορισμένες διαδικαστικές εγγυήσεις.
- 122 Πάντως, εν προκειμένω, η οδηγία 89/106 ουδόλως προβλέπει ότι η Επιτροπή οφείλει, πριν την έκδοση αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, να τηρήσει διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας επιχειρήσεις όπως η δεύτερη προσφεύγουσα ή οι αρμόδιες για θέματα τυποποιήσεως εθνικές ενώσεις έχουν δικαίωμα να προβάλουν τα δικαιώματά τους ή ακόμη και να ακουστούν.

- 123 Πράγματι, όπως διαπιστώθηκε με τη σκέψη 101 ανωτέρω, οι εγγυήσεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 έχουν θεσπιστεί υπέρ της CEN και της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων, και όχι υπέρ μεμονωμένων επιχειρήσεων ή εθνικών ενώσεων.
- 124 Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικώς τη δεύτερη προσφεύγουσα υπό την ιδιότητά της ως μέλους της ομοσπονδιακής τεχνικής υπηρεσίας «Θερμομόνωση, συγκράτηση θερμότητας, ηχομόνωση και μόνωση για πυροπροστασία» της τρίτης προσφεύγουσας.
- 125 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά ατομικώς τη δεύτερη προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής ως προς την τρίτη προσφεύγουσα

- 126 Οι προσφεύγοντες υποστήριξαν, ως προς το αν η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικώς την τρίτη εξ αυτών, ότι αυτή εκπροσωπεί τις επιχειρήσεις του κατασκευαστικού κλάδου της Γερμανίας και ότι η νομιμοποίησή της να ασκήσει προσφυγή κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως απορρέει, αφενός, από τη νομιμοποίηση της δεύτερης προσφεύγουσας, η οποία είναι ένα από τα μέλη της, και, αφετέρου, από τη συμμετοχή της, μέσω του πρώτου προσφεύγοντος, στη διαδικασία η οποία κατέληξε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 127 Όσον αφορά, πρώτον, τη νομιμοποίηση της τρίτης προσφεύγουσας να ασκήσει προσφυγή, νομιμοποίηση που αντλείται από την αντίστοιχη νομιμοποίηση των μελών της, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, πράξη η οποία θίγει τα γενικά συμφέροντα μιας κατηγορίας πολιτών δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι

αφορά ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, την ένωση η οποία έχει συσταθεί για να προωθεί τα συλλογικά συμφέροντα της κατηγορίας αυτής και, συνεπώς, η ένωση αυτή δεν νομιμοποιείται να ασκήσει εξ ονόματος των μελών της προσφυγή ακυρώσεως, όταν αυτά δεν νομιμοποιούνται ατομικώς προς τούτο (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-321/95 P, Greenpeace κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-1651, σκέψεις 14 και 29· απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1995, T-447/93 έως T-449/93, ΑΙΤΕC κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1971, σκέψη 62· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 2001, T-112/00 και T-122/00, Iberotam κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-97, σκέψη 74, και της 14ης Ιανουαρίου 2002, Association contre l'heure d'été κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-84/01, Συλλογή 2002, σ. II-99, σκέψη 25).

- 128 Ωστόσο, επιβάλλεται να υπομνηστεί συναφώς ότι, όπως διαπιστώθηκε με τη σκέψη 125 ανωτέρω, δεν υπάρχουν στοιχεία ικανά να οδηγήσουν σε απόφαση υπέρ του παραδεκτού της προσφυγής της δεύτερης προσφεύγουσας.
- 129 Περαιτέρω, οι προσφεύγοντες δεν επικαλέστηκαν στοιχεία από τα οποία συνάγεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικώς άλλα μέλη της τρίτης εξ αυτών.
- 130 Επιβάλλεται, επομένως, το συμπέρασμα ότι η τρίτη προσφεύγουσα δεν μπορεί να υποστηρίξει λυσιτελώς ότι η προσβαλλόμενη απόφαση την αφορά ατομικώς, επειδή τα μέλη της νομιμοποιούνται τα ίδια να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά της εν λόγω αποφάσεως
- 131 Δεύτερον, όσον αφορά τη συμμετοχή της τρίτης προσφεύγουσας στη διαδικασία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, είναι αληθές ότι η ύπαρξη ιδιαίτερων περιστάσεων, όπως ο ρόλος που διαδραματίζει μία ένωση κατά τη διαδικασία εκδόσεως πράξεως κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, μπορεί να θεμελιώσει το παραδεκτό μιας προσφυγής που ασκείται από ένωση τα μέλη της οποίας δεν αφορά ατομικώς η επίμαχη απόφαση, ιδίως όταν η πράξη αυτή επηρεάζει τη θέση της

ενώσεως ως μετέχουσας στη διαπραγμάτευση (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 219, σκέψεις 21 έως 24, και της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ., κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψεις 28 έως 30).

- 132 Από τη νομολογία συνάγεται ότι, σε τέτοιες περιπτώσεις, η ένωση που δεν είναι αποδέκτης της προσβαλλομένης απόφασεως έχει ίδιο συμφέρον να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της πράξεως αυτής, ακόμη και αν τα μέλη της δεν μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ατομικώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 64· διατάξεις Iberotam κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 127, σκέψη 75, και Association contre l'heure d'été κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 127, σκέψη 25).
- 133 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται να εξακριβωθεί αν η συμμετοχή της τρίτης προσφεύγουσας, διά του πρώτου προσφεύγοντος, στην προετοιμασία της ενστάσεως που υπέβαλε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας συνιστά ιδιαίτερη περίπτωση δυνάμει της οποίας η ένωση αυτή νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή ως επαγγελματική ένωση που εκπροσωπεί τα συμφέροντα των μελών της, κατά την έννοια της παρατεθείσας νομολογίας.
- 134 Επιβάλλεται να υπομνηστεί συναφώς ότι, όπως κρίθηκε με τις σκέψεις 122 και 123 ανωτέρω, η οδηγία 89/106 ουδόλως προβλέπει ότι η Επιτροπή οφείλει, πριν εκδώσει απόφαση βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, να ακολουθήσει διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας εθνικές ενώσεις όπως η τρίτη προσφεύγουσα έχουν δικαίωμα να προβάλουν, ενδεχομένως, τα δικαιώματά τους ή να ακουστούν.
- 135 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η τρίτη προσφεύγουσα δεν μπορεί να νομιμοποιηθεί προς άσκηση προσφυγής, επικαλούμενη ίδιο ατομικό συμφέρον, διακριτό από αυτό των μελών της.

- 136 Επιβάλλεται να προστεθεί συναφώς ότι η επιστολή της 28ης Νοεμβρίου, την οποία η τρίτη προσφεύγουσα απέστειλε στην Επιτροπή διά του πρώτου προσφεύγοντος, είχε απλώς πληροφοριακό χαρακτήρα, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη ούτε να ακούσει ούτε να διαβουλευθεί με την τρίτη προσφεύγουσα στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 (βλ., κατά την έννοια αυτή, διάταξη του Πρωτοδικείου, της 9ης Αυγούστου 1995, T-585/93, Greenpeace κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2205, σκέψη 63).
- 137 Περαιτέρω, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να υποστηρίξουν, όπως πράττουν με τις έγγραφες παρατηρήσεις τους, ότι, στην υπόθεση Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 131, το Δικαστήριο αποφάνθηκε υπέρ του παραδεκτού της προσφυγής που άσκησε η συγκεκριμένη ένωση, λαμβάνοντας αποκλειστικώς υπόψη το ότι μία ομάδα προωθήσεως συμφερόντων, η οποία είχε συστήσει ένωση και είχε υποβάλει έγγραφες παρατηρήσεις στην Επιτροπή, υπήρξε συνομιλητής της Επιτροπής, διατηρώντας μαζί της στενή επαφή καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας. Πράγματι, με τη σκέψη 23 της αποφάσεως αυτής, το Δικαστήριο υπογράμμισε επίσης και κατά κύριο λόγο αφενός ότι η προσφεύγουσα ένωση καταλέγεται στα μέρη που υπέγραψαν τη συμφωνία για τη θέσπιση της προνομιακής τιμής κατά της οποίας έβαλε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, επικαλούμενη τους κοινοτικούς κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων, και αφετέρου ότι, για τον λόγο αυτόν, η εν λόγω ένωση υποχρεώθηκε, προκειμένου να εφαρμόσει την προσβαλλόμενη απόφαση, να προβεί σε νέες διαπραγματεύσεις επί των τιμών με τον οικείο επιχειρηματία και να συνάψει νέα συμφωνία. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι περιστάσεις αυτές δεν ισχύουν εν προκειμένω (βλ., κατά την έννοια αυτή, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen και Harpag-Lloyd κατά Επιτροπής, T-86/96, Συλλογή 1999, σ. II-179, σκέψη 62).
- 138 Ομοίως, η κατάσταση της τρίτης προσφεύγουσας δεν μπορεί να συγκριθεί προς αυτήν της προσφεύγουσας ενώσεως στην υπόθεση CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 131. Προφανώς δεν αμφισβητείται ότι η τρίτη προσφεύγουσα είναι μέλος αφενός των εθνικών επιτροπών τυποποιήσεως και, ως εκ τούτου, συμμετέχει στις εργασίες του CEN/TC 88 και αφετέρου της γερμανικής προπαρασκευαστικής επιτροπής ευρωπαϊκής εναρμονίσεως, στο πλαίσιο της οποίας το αρμόδιο γερμανικό υπουργείο καθορίζει, σε εθνικό επίπεδο, τη θέση που θα τηρήσει στο πλαίσιο της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων. Ωστόσο, η έμμεση αυτή συμμετοχή εθνικής ενώσεως στην κοινοτική διαδικασία θεσπίσεως εναρμονισμένων προτύπων έχει μικρή μόνο σχέση με το αντικείμενο της προσβαλλομένης

αποφάσεως. Δεν μπορεί επ' ουδενί να εξομοιωθεί προς την κατάσταση της ενώσεως στην οποία συμμετέχουν οι κυριότεροι παραγωγοί, σε διεθνές επίπεδο, του οικείου οικονομικού τομέα, όπως στην υπόθεση CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 131, της οποίας η θέση ως διαπραγματευτή είναι σαφώς καθορισμένη και συνδέεται στενά με αυτό τούτο το αντικείμενο της αποφάσεως, με αποτέλεσμα η ένωση αυτή να βρίσκεται σε μία πραγματική κατάσταση που τη χαρακτηρίζει έναντι κάθε άλλου προσώπου (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου, της 23ης Μαΐου 2000, C-106/98 P, Comité d'entreprise de la Société française de production κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-3659, σκέψεις 45 και 53· απόφαση Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen και Harpag-Lloyd κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 137, σκέψη 63). Επιβάλλεται να υπογραμμιστεί συναφώς ότι, σε κάθε περίπτωση, οι προσφεύγοντες δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο ικανό να διακρίνει την τρίτη εξ αυτών από τις εθνικές ενώσεις άλλων κρατών μελών που μετείχαν με τον ίδιο τρόπο στην κοινοτική διαδικασία θεσπίσεως των εναρμονισμένων προτύπων (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου, της 17ης Ιουνίου 1998, T-135/96, UEAPME κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-2335, σκέψη 111).

¹³⁹ Επομένως, είναι εσφαλμένος ο ισχυρισμός των προσφευγόντων ότι η τρίτη εξ αυτών κατέχει, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106, θέση διαπραγματευτή ή συνομιλητή έναντι της Επιτροπής, θέση η οποία επηρεάζεται λόγω της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την έννοια της παρατεθείσας νομολογίας.

¹⁴⁰ Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από την ιδιότητα του διαπραγματευτή ή συνομιλητή που ο πρώτος προσφεύγων επικαλείται ότι είχε, λόγω του ότι αυτός, ως πρόεδρος του CEN/TC 88, συμμετέσχε στην προετοιμασία της ενστάσεως που υπέβαλε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106, υπό τη διπλή ιδιότητά του ως μέλους της ad hoc ομάδας της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων και ως διαχειριστή της τρίτης προσφεύγουσας.

¹⁴¹ Πράγματι, ακόμη και αν αυτό ίσχυε, επ' ουδενί αρκεί για να αποδειχθεί ότι η τρίτη προσφεύγουσα διαθέτει, ως ένωση, ίδιο συμφέρον να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Επιβάλλεται να παρατηρηθεί συναφώς ότι, αντιθέτως προς τον ισχυρισμό των προσφευγόντων,

το Δικαστήριο, με τις αποφάσεις Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 131 (σκέψεις 21 έως 24), και CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 131 (σκέψεις 29 και 30), αποφαινόμενο υπέρ του παραδεκτού των προσφυγών των οικείων ενώσεων, στηρίχθηκε στην ιδιότητά τους ως διαπραγματευτών και όχι στην ιδιότητα που είχε μεμονωμένα κάποιο μέλος τους.

- 142 Περαιτέρω, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, με τη σκέψη 101 ανωτέρω, κρίθηκε ότι οι εγγυήσεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106 λειτουργούν αποκλειστικά υπέρ της CEN και της μόνιμης επιτροπής τεχνικών έργων, και όχι υπέρ των μελών τους ή υπέρ του προέδρου τους προσωπικά.
- 143 Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά την τρίτη προσφεύγουσα ατομικώς λόγω της συμμετοχής της στην προετοιμασία της ενστάσεως που υπέβαλε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/106.
- 144 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά ατομικώς την τρίτη προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Ως εκ τούτου, έπεται ότι η εν λόγω απόφαση δεν αφορά ατομικώς τον πρώτο προσφεύγοντα ως διαχειριστή της τρίτης προσφεύγουσας.
- 145 Από τις προηγηθείσες σκέψεις συνάγεται ότι ουδείς εκ των προσφευγόντων νομιμοποιείται, κατά την έννοια της πάγιας νομολογίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, να ασκήσει την παρούσα προσφυγή ακυρώσεως.

- ¹⁴⁶ Επιβάλλεται, ωστόσο, να εξεταστεί ακόμη αν, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, η κρίση αυτή μπορεί να ανατραπεί αφενός λόγω της καταφανούς βασιμότητας της προσφυγής και αφετέρου λόγω της επιταγής για αποτελεσματική δικαστική προστασία.
- ¹⁴⁷ Όσον αφορά, καταρχάς, την καταφανή βασιμότητα της προσφυγής, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή συνιστά κατάχρηση δικαιώματος, διότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι προδήλως παράνομη.
- ¹⁴⁸ Αρκεί να επισημανθεί συναφώς ότι το επιχείρημα ότι η παρούσα προσφυγή είναι καταφανώς βάσιμη είναι παντελώς αλυσιτελές κατά την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής. Πράγματι, η εξέταση της βασιμότητας ουδόλως επηρεάζει την κρίση ως προς την επίδραση της προσβαλλομένης αποφάσεως επί των προσφευγόντων ατομικώς, δεδομένου ότι το παραδεκτό της προσφυγής που ασκήθηκε από φυσικό ή νομικό πρόσωπο και ο έλεγχος της νομιμότητας όσον αφορά τη βασιμότητα της προσβαλλομένης με την προσφυγή πράξεως αποτελούν διαφορετικό είδος ελέγχου που εμπίπτει, αντιστοίχως, στο τέταρτο και στο δεύτερο εδάφιο του άρθρου 230 ΕΚ (βλ., κατά την έννοια αυτή, διάταξη της 29ης Απριλίου 2002, *Bactria* κατά Επιτροπής, σκέψη 100, προαναφερθείσα στη σκέψη 53).
- ¹⁴⁹ Περαιτέρω, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι ο ενδεχόμενος καταφανώς παράνομος χαρακτήρας της ήροσβαλλομένης πράξεως, ακόμη και αν αποδεικνυόταν, δεν μπορεί να οδηγήσει σε μεταβολή, μέσω δικαστικής ερμηνείας, του συστήματος των μέσων δικαστικής προστασίας και των διαδικασιών που θεσπίζονται με τη Συνθήκη ΕΚ, με το αιτιολογικό ότι, κατά το άρθρο 220 ΕΚ, το Πρωτοδικείο εξασφαλίζει την τήρηση του δικαίου κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή της εν λόγω Συνθήκης. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να γίνει δεκτή, βάσει της περιστάσεως αυτής, προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ (βλ., κατά την έννοια αυτή, αποφάσεις *Unión de Pequeños Agricultores* κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 72, σκέψη 44, *ACAV* κ.λπ. κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 111, σκέψη 68 και διάταξη της 29ης Απριλίου 2002, *Bactria* κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 100, σκέψη 54).

- 150 Επομένως, τα επιχειρήματα που αντλούν οι προσφεύγοντες από την καταφανή βασιμότητα της προσφυγής πρέπει να απορριφθούν.
- 151 Δεύτερον, όσον αφορά την επιταγή για αποτελεσματική δικαστική προστασία, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι το Δικαστήριο, με την απόφασή του *Unión de Pequeños Agricultores* κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 72 (σκέψη 40), έκρινε ότι η Συνθήκη ΕΚ, με τα άρθρα 230 και 241 αφενός και με το άρθρο 234 αφετέρου, καθιέρωσε ένα πλήρες σύστημα ένδικων βοηθημάτων και διαδικασιών για τον έλεγχο της νομιμότητας των πράξεων των κοινοτικών οργάνων, αναθέτοντας τον έλεγχο αυτόν στον κοινοτικό δικαστή. Στο πλαίσιο του συστήματος αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που δεν έχουν τη δυνατότητα, λόγω των προϋποθέσεων του παραδεκτού που θέτει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, να προσβάλουν απευθείας τις κοινοτικές πράξεις κανονιστικού χαρακτήρα, έχουν τη δυνατότητα, κατά περίπτωση, να προβάλουν την ακυρότητα των πράξεων αυτών είτε παρεμπιπτόντως δυνάμει του άρθρου 241 της Συνθήκης, ενώπιον του κοινοτικού δικαστή είτε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, ζητώντας από αυτά, δεδομένου ότι δεν είναι αρμόδια να αναγνωρίζουν την ακυρότητα των εν λόγω πράξεων, να υποβάλουν προς τούτο προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο.
- 152 Κατά συνέπεια, σύμφωνα με το Δικαστήριο, στα κράτη μέλη εναπόκειται να θεσπίσουν ένα σύστημα ένδικων βοηθημάτων και διαδικασιών, προκειμένου να εξασφαλίσουν τον σεβασμό του δικαιώματος για παροχή αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. (απόφαση *Unión de Pequeños Agricultores* κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 72, σκέψη 41).
- 153 Ωστόσο, αντιθέτως προς τα όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, ουδόλως συνάγεται από τη νομολογία ότι μία προσφυγή ακυρώσεως μπορεί, λόγω ελλείψεως διαθεσίμου ένδικου βοηθήματος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, να κριθεί παραδεκτή ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων.
- 154 Αντιθέτως μάλιστα, με τη σκέψη 43 της αποφάσεως *Unión de Pequeños Agricultores* κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 72, το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτή μια ερμηνεία των κανόνων του παραδεκτού που

θεσπίζονται με το άρθρο 210 ΕΚ, σύμφωνα με την οποία ο κοινοτικός δικαστής οφείλει να αποφανθεί υπέρ του παραδεκτού της προσφυγής, εφόσον διαπιστώσει, κατόπιν συγκεκριμένου ελέγχου των εθνικών δικονομικών κανόνων, ότι οι κανόνες αυτοί δεν επιτρέπουν στον ιδιώτη την άσκηση ένδικου βοηθήματος με το οποίο θα είχε τη δυνατότητα να αμφισβητήσει το κύρος της προσβαλλομένης κοινοτικής πράξεως.

- 155 Κατά το Δικαστήριο, μία ευθεία προσφυγή ακυρώσεως θα μπορούσε να ασκηθεί παραδεκτώς ενώπιον του κοινοτικού δικαστή μόνον αν θα ήταν δυνατόν να αποδειχθεί, κατόπιν συγκεκριμένου ελέγχου από αυτόν των εθνικών δικονομικών κανόνων, ότι οι κανόνες αυτοί δεν επιτρέπουν στον ιδιώτη την άσκηση ένδικου βοηθήματος με το οποίο θα είχε τη δυνατότητα να αμφισβητήσει το κύρος της προσβαλλομένης κοινοτικής πράξεως (διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 2003, *Bactria κατά Επιτροπής*, προαναφερθείσα στη σκέψη 96, σκέψη 58). Πράγματι, ένα τέτοιου είδους σύστημα θα απαιτούσε σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από τον κοινοτικό δικαστή να εξετάζει και να ερμηνεύει το εθνικό δικονομικό δίκαιο, πράγμα το οποίο θα υπερέβαινε την αρμοδιότητά του που έγκειται στον έλεγχο της νομιμότητας των κοινοτικών πράξεων (απόφαση *Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου*, προαναφερθείσα στη σκέψη 72, σκέψη 43).
- 156 Εξάλλου, σε κάθε περίπτωση, το Δικαστήριο έχει σαφώς κρίνει (απόφαση *Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου*, προαναφερθείσα στη σκέψη 72, σκέψη 44), όσον αφορά την προϋπόθεση του ατομικού συμφέροντος, την οποία επιβάλλει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, ότι η προϋπόθεση αυτή πρέπει βέβαια να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της αρχής της παροχής αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων περιστάσεων που είναι δυνατό να εξατομικεύουν τον προσφεύγοντα, αλλά η ερμηνεία αυτή δεν είναι δυνατόν να καταλήξει στο να μη λαμβάνεται υπόψη η εν λόγω προϋπόθεση, η οποία ρητώς προβλέπεται στη Συνθήκη, χωρίς να υπάρξει υπέρβαση των αρμοδιοτήτων που αυτή χορηγεί στα κοινοτικά δικαστήρια.
- 157 Η ενδεχόμενη έλλειψη ένδικων βοηθημάτων, ακόμη αληθής υποτιθέμενη, δεν μπορεί να οδηγήσει σε τροποποίηση, διά της δικαστικής οδού, του συστήματος των μέσων ένδικης προστασίας και των διαδικασιών που θεσπίστηκαν με τη Συνθήκη. Δεν επιτρέπεται σε καμία περίπτωση να κριθεί παραδεκτή προσφυγή ακυρώσεως ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο που δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (διάταξη του Δικαστηρίου της 1ης

Φεβρουαρίου 2001, C-301/99 P, Area Cona κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-1005, σκέψη 47, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία· απόφαση ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 111, σκέψη 68· διάταξη της 29ης Απριλίου 2002, Bactria κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 100, σκέψη 54, και διάταξη Villiger Söhne κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα σκέψη 89, σκέψη 61).

158 Επομένως, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να ισχυριστούν, σε περίπτωση που η προσφυγή ακυρώσεως κριθεί απαράδεκτη, ότι στερούνται κάθε αποτελεσματικού μέσου για την προάσπιση των δικαιωμάτων τους ενώπιον δικαστηρίου, πράγμα για το οποίο άλλωστε δεν προσκομίζουν καμία απόδειξη.

159 Η επιταγή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας δεν είναι ικανή να ανατρέψει το συμπέρασμα ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, διότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά ατομικώς τους προσφεύγοντες.

160 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων και χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά άμεσα του προσφεύγοντες, επιβάλλεται η απόρριψη της προσφυγής τους ως απαράδεκτης.

161 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν απαιτείται να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της αιτήσεως παρεμβάσεως που υπέβαλε η Fachvereinigung Mineralfaserindustrie.

Επί των εξόδων

- ¹⁶² Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον έχει υποβληθεί σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι ηττήθηκαν και η Επιτροπή υπέβαλε σχετικό αίτημα, οι προσφεύγοντες πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα της παρούσας δίκης, περιλαμβανομένων και αυτών που αφορούν τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων στην υπόθεση T-264/03 R.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Οι προσφεύγοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα, καθώς και αυτά της καθής, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων T-264/03 R.

Δημοσιεύθηκε στο Λουξεμβούργο στις 25 Μαΐου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Azizi